

Omstandigheden

Door omstandigheden
-laat ik zo die oorlog maar noemen-
Te vroeg opgetild uit de tuin
Van mijn kindertijd
Misschien niet zo'n fraaie tuin
Maar een tuin die ik kende
Geheime plekken kon ik de mijne noemen
Zelf had ik er bloemen gezaaid
En nu moest ik weg

We mochten meenemen wat we dragen konden
Mijn rugzak was klein

Door omstandigheden
Te vroeg aan de weet gekomen
Hoe de ene mens de ander
Kan gaan schoppen en slaan
En ook dat je altijd moet buigen
Voor wie je baas is

'Maar buigen doe je van buiten
Van binnen buigen wij niet'

Sindsdien voor iemand meer kunnen buigen
Nooit meer een baas geduld

Door omstandigheden
Nooit mijn vader leren kennen
Zoals een vader zich kennen laat
Hij was mij ook ontwend

Door omstandigheden
In de steek gelaten door mijn moeder
Van bloedverwanten vervreemd
Aan niemand gehecht geraakt

Door omstandigheden
Een hekel gekregen aan eigen verleden
Ik wilde het als een litteken verbergen
Publiekelijk zwoer ik het af
Maar als meinedig werd ik ontmaskerd
En voor straf
Moet ik het koesteren
Nu open en bloot

Door omstandigheden
Jarenlang geen boek in handen gehad

Terwijl ik al lezen kon
En niks anders wilde dan lezen
Over leven in vrede bijvoorbeeld
Over hoe het had kunnen zijn
De enige les die ik kreeg
Was een les in geweld en ellende

Door omstandigheden
Altijd geneigd
Om naast mezelf te staan:
Dit ben ik niet
Dat was ik niet
Mij raakt het niet
Mij kunnen ze schoppen en slaan
Ik voel, er niks van

Zelfs als ik meetel
Ben ik er niet bij
En toch
Moet ik me steeds laten gelden

Daarom juist

Door omstandigheden
-laat ik zo de oorlog maar noemen-
Werd ik genoodzaakt een tuin mee te dragen
Een kleine tuin
Misschien niet zo'n fraaie
Maar vol van geheime plekken
Die ik als enige ken
Een tuin waar ik de baas ben
En kind gebleven tegelijk

Waar ik buig voor mezelf
En voorovergebogen
Mijn bloemen zie staan en geniet